

TULEN

JA

TUHKAIN

ANNINA MIKAMA

TYTTÄRET

ANNIINA MIKAMA

Tulen ja
tuhkan tyttäret

TAITEEN EDISTÄMISKESKUS JA WSOY:N KIRJALLISUUSSÄÄTIÖ OVAT
TUKENEET TÄMÄN TEOKSEN KIRJOITUSTYÖTÄ.

© ANNIINA MIKAMA JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-49936-8

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Omistettu Marialle, rakkaalle ystävälleni,
hänelle joka kertoi minulle lohikäärmeistä.

Tämä kertomus sijoittuu Irlantiin vuonna 1527. Englannissa oli tuolloin kuninkaana Henrik VIII, joka pyrki saamaan valtaansa myös Irlannin. Dublinin kaupunki ja sitä ympäröivät maat olivat englantilaisten hallussa. Muualla Irlannissa valtaa pitivät yhä vanhat klaanit, ja ne kapinoivat valloittajaa vastaan.

Näin virkkoi neito linnan muurilla:
”Tulessa roihuavat kaupungin katot ja
kova pauhu täyttää ilman,
itse maan perustukset järehtelevät!
Onko vanha verivihollisemme tullut;
tuliputkien jyskeenkö kuulen muureja moukaroivan,
miekatko kolistavat kilpiä vasten,
sotakoiratko ulvovat himoiten verta juodakseen?
Ei, vaan vanhempi on vainooja,
joka tulta syöksee ja elämöi:
suuri tulikäärme on porteillamme.
Siis aseisiin, sotaurhot!” käski hän miekkaan tarttuen.
”Käykää taisteluun, kuten kävitte kerran, kun olitte vielä nuoria.
Unohtakaa heimojenne kiistat, seuratkaa minua!”

Katkelma lohikäärmeen balladista

LUOLA

Kaikki oli saanut alkunsa siitä, että vuorilta oli useana päivänä nähty nousevan savua. Isibéal oli katsellut tornikamarinsa ikkunasta mustaa vuorenhuippua, joka talvellakin pysyi sulana, ja hänen mieleensä olivat muistuneet kaikki vanhat tarinat lohikäärmeestä. Hänelle ei tullut yllätyksenä, kun hänen isänsä, Vuoksilinnan jaarli Erland ilmoitti aiikeestaan lähteä katsomaan asuiko vuorilla todella tarujen muinainen hirviö.

Isibéal ei tiennyt, uskoiko koko lohikäärmeeseen, mutta hän oli vaatinut päästä mukaan. Erland tunsi hyvin tyttärensä luonteenlaadun ja tiesi tämän pärjäävän muiden matkassa. Retki vuorelle merkitsi useamman päivän ratsastusta, mutta Isibéal ei alkaisi valittaa matkan rasituksia tai rupeaisi kyynelehtimään, jos hänen tulisi kylmä tai hän sattuisi putoamaan hevosen selästä. Isibéal arveli, että se oli ylpeydenaihe hänen isälleen, joka mielellään nimitti tytärtään *pikku valkyriaksi*. Isibéalin äidin kuoltua jo vuosia sitten oli jaarli ottanut huolehtiakseen lastensa kasvatuksesta. Erland oli muinaisten normanniruhtinaiden ja pohjoisen suurten sotapäälliköiden sukua, ja hänestä oli luontevaa koulia tytärtään samoissa taidoissa, jotka oli opettanut tämän isoveljelle Egilille. Isibéal oli viisitoistavuotias ja Egil vain kaksi vuotta vanhempi, ja he olivat yhdessä opetelleet ratsastamaan ja käsittelemään hevo-

sia. Isibéal oli pukeutunutkin matkaa varten samaan tapaan kuin isänsä ja veljensä. Hänellä oli yllään topattu asetakki, jalassa housut ja pitkä saappaat ja harteillaan lämmin, turkiseunainen viitta ylängöillä puhaltavaa tuulta vastaan.

Oli kylmä ja pilvinen myöhäissyksyn päivä. Edellisenä iltana he olivat saapuneet vuoren alaisille maille, josta oli vielä jonkin verran matkaa sekä ratsain että jalan. Jaarli Erland ratsasti joukon ensimmäisenä. Hänen tukassaan oli jo harmaata, mutta hän oli suoraryhtinen ja harteikas ja näytti vaikuttavalta ison sotaratsunsa selässä. Isibéal ja Egil olivat perineet isänsä siniset silmät ja vaaleat hiukset, ja Egil oli varttunut yhtä pitkäksi kuin Erland. Viikinkien veri virtasi heidänkin suonissaan.

Heidän perässään ratsasti kymmenkunta jaarlin läheisintä miestä, joiden kanssa hän oli taittanut peistä turnajaiskisoissa ja jotka olivat taistelleet hänen rinnallaan monilla sotatantereilla. Isibéal katseli sivusilmällä isäänsä ja ajatteli, että jonakin päivänä hän johtaisi omaa joukkoaan taisteluihin ja metsästysretkille. Hän oli sisimmässään päättänyt, ettei milloinkaan tyytyisi siihen osaan, joka tavallisesti oli varattu hänen kaltaisilleen jalosukuisille naisille: elämään kotinsa turvissa, huvinaan vain ompelustyöt ja hovijuorut. Hänellä oli kykyjä ja taipumusta johtamiseen ja sotataitoihin aivan kuten veljellään. Mutta toisin kuin veljensä, hän tiesi joutuvansa vielä puolustamaan oikeuksiaan määrätä omasta elämästään.

– Uskotko sinä, että siellä on lohikäärme? kysyi Isibéal veljeltään.

Egil hymyili sellaisen nuoren miehen hymyä, jolla ei ollut huolta huomisesta.

– Ei savua ilman tulta, hän vastasi. He tähysivät Lohikäärmeenhampaaksi kutsutun mustan vuorenhuipun korkeuksiin. Lumi peitti vuoren rinteitä ohuena kuorruksena

ja valkoista taivasta vasten hiilenmustana piirtyvä vuorenhuippu oli peittynyt sumuun. Juuri nyt se näytti todellakin paikalta, jossa saattoi majailta tarunomainen hirviö. Lohikäärmeistä kerrotut ihmetarinat olivat heille lapsuudesta tuttuja. Joissakin tarinoissa urhea ritari oli surmannut lohikäärmeen ja saanut omakseen kulta-aarteen, jota hirviö oli vartioinut pesässään. Isibéal oli kuullut joidenkin Vuoksilinnan ritarien naljailevan, että kulta-aarre oli todellinen syy siihen, miksi Erland tahtoi kiivetä vuorelle. Tämän rahaasioiden tiedettiin olevan huonolla tolalla.

Toisten tarinoiden mukaan lohikäärme oli ollut niin valtavan suuri, että surmattuaan sen ritari oli käyttänyt sen suomuja linnansa kattopanuina. Sen täytyi olla satua, sillä eihän niin suurta otusta voinut olla olemassakaan.

Keskipäivän tienoissa he saapuivat vuoren juurelle. Täällä maasto kävi vaikeakulkuiseksi hevosille, joten heidän oli jatkettava jalan. Erland kehotti jättämään liiat kantamukset hevosten luokse.

– Otetaan nyt kumminkin mukaan pari säkkiä aarteen kantamista varten, sanoi nuori palkkahuovi Shane. Hänen olemuksessaan oli jotain rehvästelevää, kun hän tönäisi ase-toveriaan saadakseen tältä vahvistuksen.

– Niin, ettei vaan rikastuminen jää ainakaan siitä kiinni, mutisi hänen toverinsa. Tämä oli Erlandin jahtipalvelija, nuori aseenkantaja, joka oli edellisenä talvena tullut Vuoksilinnaan. Nuorukaisen nimi oli Lorcán ja hän oli kahdeksantoistavuotias, ruskeatukkainen ja tummasilmäinen, sukela niin liikkeissään kuin puheissaan. Hän ja Erland olivat tavanneet toisensa erikoisissa olosuhteissa jaarlin ollessa matkalla metsien halki. Joukko metsärosvoja oli yllättänyt Erlandin seurueineen, mutta Lorcán oli piilostaan alkanut ampua metsäläisiä pitkäjousellaan ja nämä olivat paenneet luulles-

saan suuremman joukon hyökkäävän kimppuunsa. Rosvojen mentyä oli Lorcán astellut metsän suojista Erlandin eteen. Hän oli ollut paikalla sattumalta, sillä hän oli ollut tutkimassa karjavarkaiden jälkiä metsässä. Erland oli joka tapauksessa tahtonut palkita nuoren miehen hänen osoittamastaan neuvokkuudesta. Sillä tavalla Lorcán oli tullut jaarlin palvelukseen.

Erland suosi poikaa ylen määrin, ja se tuntui kihonneen tämän päähän. Lorcán oli alkanut käyttäytyä liiankin röyhkeästi ja tuttavallisesti jaarlia kohtaan. Hän oli yhdessä hetkessä päässyt aivan jaarlin lähipiiriin, kohoten arvoasteikossa tavalla, jonka ei olisi pitänyt olla lainkaan mahdollista tavaliselle maalaispojalle.

Isibéalista näytti, että Lorcán ja Shane olivat riehakkaalla tuulella kallisteltuaan koko aamupäivän ajan yhteistä viinileiliään. Erland käski näiden jättää eväänsä leiriin, mikäli tahtoivat jatkaa matkaa ylös vuorelle. Lapsekas jännitys näytti vallanneen muutkin seurueen jäsenet. He vitsailivat ja naureskelivat kovaan ääneen. Aikuiset miehet olivat muuttuneet kuin pikkupojiksi päästyään metsästämään lohikäärmettä.

Isibéal ei malttanut odottaa muita, vaan lähti ensimmäisenä kiipeämään ylös nopeasti jyrkkenevää rinnettä. Rehevä kanervikko muuttui ensin kitukasvuiseksi ja sitten pelkäksi kivikoksi, jossa sai kaiken aikaa varoa askeliaan. Viime päivinä oli jo satanut lunta, ja se teki maasta liukkaan.

Isibéalin jalka lipsahti, kun irtokivet luiskahtivat hänen altaan.

– Pärjäätkö? kysyi Egil, joka tuli hänen perässään.

– Varsinainen huviretki, tuhahti Isibéal.

Todellisuudessa Isibéal nautti kiipeämisen tuottamasta haasteesta. Kaukaa katsottuna koko vuori oli näyttänyt paljon pienemmältä. Vasta sen rinnettä noustessaan hän alkoi

ymmärtää, että matkaa oli vaikka kuinka, eikä siellä ollut valmista polkua kuljettavana. Oli mutkiteltava erinäisten pienempien harjanteiden ja notkojen läpi, jotka nostivat jatkuvasti kiviä heidän eteensä. Rinteellä oli paljon jyrkkiä pudotuksia, ja yksikin harha-askel saattoi olla kohtalokas. Hän eteni harkiten ja pysähtyi välillä vetämään henkeä ja katsomaan, miten perässä tulevat miehet pärjäisivät. Kukaan tässä seurueessa ei ollut erityisen harjaantunut taivaltamaan sellaisessa maastossa, sillä heidän kotinsa oli tasaisella maalla, meren rannalla. Katsoessaan ylöspäin hän tajusi, että ennen pitkää he joutuisivat käyttämään myös käsiään kiipeämiseen.

Isibéal oli usein ihmetellyt, miksi kukaan ei ollut aikaisemmin käynyt yksinkertaisesti katsomassa, oliko vuorella lohikäärmettä vai ei. Nyt hän uskoi ymmärtävänsä miksi. Ihmisillä oli yleensä parempaakin tekemistä kuin rämpiä louhikossa, joka saattoi minä hetkenä hyvänsä pettää alta ja syöstä heidät kuolemaansa. Kun hän kääntyi katsomaan taaksepäin, hän käsitti viimein, kuinka korkealla he oikeastaan olivat. Täältä ylhäältä hän näki koko lyijynharmaan meren ulapan ja sisämaahan avautuvan lahden, jonka rannalla kohosi Vuoksilinna, Thormondin suvun koti. *Egilin linna*, ajatteli Isibéal ja hätkähti omaa katkeruuttaan. Jaarlin poika perisi aikanaan isänsä linnan ja sen maat. Isibéal ei vielä tiennyt, mikä hänen perintöosansa mahtoi olla, mutta sen hän tiesi, ettei hänen tarvinnut murehtia jäävänsä kokonaan osattomaksi.

Huipulle oli vielä matkaa, kun Isibéal huomasi suuren, pystysuuntaisen halkeaman ylempänä vuoren seinämässä. Se näytti juuri siltä, mitä he olivat etsimässä. Mutta sen luokse saattoi olla mahdotonta kiivetä. Halkeamaa ei voinut lainkaan nähdä alemmaa, sillä se oli rosoisten kivenlohkareiden ympäröimä. Sen näki vasta kun tuli lähemmäksi, ja silloin

sen valtava koko paljastui. Erland pysähtyi hengästyneenä hänen viereensä.

– Jopas jotakin! tämä sanoi, katseli halkeamaa ja hieroi leukaansa.

– Isä, antakaa kun minä yritän! sanoi Isibéal.

Hän oli jo menossa, ennen kuin Erland ehti vastustella. Kiivettävää oli vain parikymmentä jalkaa, mutta seinämä halkeaman ympärillä oli miltei pystysuora.

Erland ei suinkaan käskenyt tyttärensä tulla alas.

– Ole varovainen! tämä huudahti vain.

Isibéal painautui aivan vuoren seinämää vasten ja otti kätensä avuksi kiipeämisessä. Olihan hän lapsena kiipeillyt puihinkin, etenkin tätinsä Igrainen ja lastenhoitajansa kauhuksi. Hän oli notkea ja ketterä ja tiesi mitä oli tekemässä. Hän harkitsi ja tunnusteli huolellisesti jokaista jalansijaa ennen kuin siirsi painoaan. Nahkakäsineet olivat hiukan kömpelöt, mutta ne pitivät hänen kätensä lämpiminä ja autoivat häntä saamaan pitävän otteen sadeveden liukastamista ulokkeista. Hänen allaan oli vain jyrkkää vuorensinämää, ja jos hän nyt lipeäisi, hänen kävisi huonosti... Viimein hän sai otteen ulkonemasta halkeaman suulla ja kamposi itsensä ylös.

Hänen edessään avautui valtavan luolan suuaukko. Se näytti ulottuvan ties kuinka syvälle vuoren uumeniin ja siellä oli pilkkopimeää.

– Tuokaa soihtuja! hän huikkasi miehille alapuoolellaan. Nämä eivät tietenkään voineet jäädä toiseksi tytölle, joten he lähtivät reippaasti kiipeämään hänen perässään. He saivat kuitenkin huomata, että kiipeäminen ei ollut lainkaan niin helppoa kuin miltä Isibéal oli saanut sen näyttämään. Erlandin ehdittyä heistä ensimmäisenä ylös Isibéal oli jo syyttänyt hänelle heitetyt soihdut tuluksilla. Erland otti soihdun ja astui epäröimättä sisälle luolaan, Isibéal ja Egil jäljessään.

Luolan suulta alkoi korkea, kapea käytävä, jonka kiviset seinämät olivat mustat kuin savupiipun sisäpuoli. Käytävän lattia vietti loivasti alaspäin ja johdatti heidät valtavaan kammiioon. Soihdut eivät riittäneet valaisemaan koko luolaa ja korkealle kohoava kattokin jäi valolta pimentoon.

– Taivaan vallat! henkäisi Erland.

Luolassa ei näyttänyt olevan lohikäärmettä sen enempää kuin aarrettakaan, mutta se oli itsessäänkin merkillinen näky. Sen lattiaa peittivät valtavat kasat erilaisten eläinten luita ja kalloja ja kuivuneita nahkappaleita. Ne lojuivat hiekan ja kiven seassa, osa jo tomuksi hajonneina. Ilmassa oli kellarimainen vanhan kuoleman haju. Jokin peto tässä luolassa oli asunut kauan sitten.

Isibéal huomasi, että seinän vierellä oli pieni kuoppa, ja siinä oli pidetty tulta. Kasa hiiliä oli enää jäljellä. Tulipaikan ympäryys oli raivattu puhtaaksi roskasta, mutta vähän matkan päässä näkyi vanhojen luiden seassa muutamia uusia, myös peuran sarvet.

– Isä, siinä on teidän lohikäärmeenne, sanoi Isibéal huvittuneena.

Erland tuhahti harmissaan. Vuorelta oli nähty nousevan savua, ja tässä oli siihen selitys. Maankiertäjät tai metsärosvot olivat tainneet pitää täällä leiriä.

Lorcán ja Shane olivat jo kiirehtineet tutkimaan luolan perukoita ja tonkivat roskaa toivoen löytävänsä aarteen ennen muita. Myös Egil asteli peremmälle luolaa tutkimaan, kohotti soihtunsa korkealle ja tähyili ylös luolan kattoon. Katsellessaan ylöspäin hän unohti katsoa jalkoihinsa, ja silloin hän kompastui johonkin, niin että oli vähällä kaatua.

Lattialla makasi miehen ruumis.

Vainaja ei ollut maannut siinä kovin pitkään. Verta ei juuri näkynyt, mutta oli selvää, että mies oli kuollut väkivaltai-

sesti. Ruumis oli vääntynyt outoon asentoon, aivan kuin selkäranka olisi ollut poikki, ja takaraivo oli murskana. Kalvenneille kasvoille oli jähmettynyt kauhun ilme, kuin tämä olisi vielä kuoleman takaa katsonut tappajaansa suoraan silmiin. Yllään miehellä oli matkamiehen yksinkertainen vaateparsa ja vasemmassa ranteessaan jousiampujan nahkainen suojuus. Oikeassa kädessään hänellä oli miekka. Liekö tämä sama metsärosvo, joka oli ampunut peuran ja valmistanut sen viimeiseksi ateriakseen?

– Isä, tulkaa katsomaan! huusi Egil. Toiset kokoontuivat hänen ympärilleen, mutta kavahtivat inhoten kauemmas nähdessään, mitä hän oli löytänyt. Kenenkään ei ollut tarpeen sanoa ääneen sitä, mitä kaikki ajattelivat. Kuolleen käsi oli jäykistynyt miekankahvan ympärille. Mikä ikinä miehen kimppuun olikaan hyökännyt, miekka ei ollut riittänyt siltä puolustautumiseen.

– Lordi Erland, meidän olisi paras mennä pois täältä, sanoi muuan jaarlin ritareista, vanha kapteeni. – Nyt heti.

Erland ei vastannut. Sikäli kuin Isibéal yhtään tunsi isäänsä, hän arvasi tämän uteliaisuuden vain heränneen. Erland huomasi vasta, että kaksi puuttui joukosta.

– Missä ne pojat ovat? hän kysyi.

Lorcán ja Shane olivat ehtineet harhailla kauemmas kuin muut, eikä heitä näkynyt missään. Toiset kutsuivat heitä nimeltä, ja huutojen kaiku kiiri halki koko luolan.

– Jos ei tuo herätä lohikäärmettä niin ei mikään, naurahti Egil. Ketään muuta ei enää naurattanut. Kaikkien helpotukseksi pimeyden keskeltä kuului vastaus ja he näkivät nuorkaisten palaavan soihtunsa kanssa. Nämä eivät tienneet mitään toisten löydöstä ja olivat niin hyvällä tuulella, että heidän olisi voinut luulla löytäneen etsimänsä kulta-aarteen. He katsoivat aivan hölmistyneinä Erlandia ja muita eivätkä

yymmärtäneet, miksi nämä olivat niin synkän näköisiä. Lorcán kanniskeli kädessään säkkiä, mutta se ei enää ollut tyhjä, vaan siellä näytti olevan jokin melko suuri esine.

– Mitä te löysitte? kysyi Erland ja viittoili nuorta miestä tulemaan lähemmäs. – Näytä!

Lorcán kohautti olkaansa.

– Ei se ole mitään, hän sanoi.

Egil astui eteenpäin siepatakseen säkin hänen kädestään, mutta äkkiä jokin pysäytti hänet niille sijoilleen.

– Mitä se oli? hän kysyi.

Voimakas tuulenhenkäys oli käynyt luolan halki. He kaikki olivat tunteneet sen ja olivat yhtäkkiä varuillaan. He seisoiivat aivan liikkumatta ja hiljaa, ja silloin he kuuluivat jotain. Pieniä kiviä putoili luolan kivilattialle.

– Herrani, mennään pois täältä, sanoi kapteeni kuiskaten Erlandille.

Isibéalin uteliaisuus voitti hänen pelkonsa. Hän astui eteenpäin ja kohotti soihtuaan nähdäkseen paremmin luolan perälle, vaikka valo hädin tuskin ylettyi sinne asti. Lepattavan liekin valossa olisi voinut kuvitella varjojen tekevän tempujaan. Mutta ei se ollut sitä. Jokin liikahti luolan perällä. Heistä kukaan ei ollut aiemmin kiinnittänyt siihen mitään huomiota, sillä se oli näyttänyt kalliomuodostelmalta, muutamilta kohoumilta lattian ja seinän välimaastossa. Oli kuin itse luolan kivet olisivat heränneet unesta. Valtava, lepakkomainen siipi kohosi ja ojentautui eteenpäin, ja sen alta tuli esiin sarvekas pää.

Lohikäärme.

Kuului syvä, matala henkäys, kun se veti ilmaa sisäänsä. Se oli ollut kerällä kuin kissa, siivet viuhkaksi taitettuina kylkiään myöten ja pitkä, suomupeitteinen ruumis niiden alle kiertyneenä.

– *Isibéal!* kuiskasi Egil. – *Tule pois sieltä!*

Lohikäärme oli havainnut heidät. Hämäristä luolan perältä katsoi kaksi keltaista silmää, jotka hehkuivat elävää tulta. Lohikäärme kohottautui voimakkaiden takajalkojensa varaan, ja sen hengitys oli kuin palavasta roviosta puhaltuvaa ilmaa vasten heidän kasvojaan. Kun se oikoi jäseniään, siipien kärjet raapivat luolan seinämiä. Heidän edessään seisoi muinaisten aikojen hirviö, suuri tulikäärme, jonka kaltaisista kerrottiin vain vanhoissa taruissa.

Maa järkkyy heidän jalkojensa alla, kun lohikäärme astui eteenpäin. Se käytti taivutettuja siipiään etujalkoina, nojasi niiden varaan ja nuuhki ilmaa. Raollaan oleva suu oli täynnä keihäänkärjen kaltaisia pitkiä, teräviä hampaita. Vahvoissa takajaloissaan sillä oli hirmuiset petolinnun kynnet. Nahka oli mustankirjava, paksu ja uurteinen kuin vanhan tammen runko. Lohikäärme katseli soihtua Isibéalin kädessä, sitten Erlandia ja tämän ritareita. Kukaan ei uskaltanut liikahtakaan. Olento ojensi hitaasti päätään ja haisteli heitä. Selän takana notkea, käärmemäinen häntä heilahteli puolelta toiselle.

Isibéal tuijotti sitä lumoutuneena.

– En olisi ikinä uskonut...! hän henkäisi. Äkkinäisiä liikkeitä varoen hän ojensi kätensä lohikäärmettä kohti. Samalla hän puhui sille rauhoittavasti ja hiljaisella äänellä kuin mille tahansa säikylle eläimelle. Keltaiset silmät tarkkailivat häntä kiinteästi ja kapeat sieraimet värähtelivät.

– Peräännyttään, sanoi Erland toisille ympärillään, mutta jäi itse seisomaan tyttärensä vierelle. – *Isibéal.*

Isibéal lähti perääntymään hitaasti Erlandin ja Egilin taakse. Hurjan näköinen olento ei tuntunut haluavan heille mitään pahaa, ja Isibéal ajatteli mielessään, että he kaikki pääsisivät täältä turvallisesti ulos, kunhan kukaan ei menisi

tekemään mitään typerää. Hän uskalsi tuskin hengittää, ja keskittyi varomaan jokaista askeltaan.

Silloin joku hänen takanaan kompastui ja kaatui kovan räminän ja kirouksen saattelemana. Lohikäärme käänsi nopeasti päätään ääneen suuntaan. Lorcán, tuo vihoviimeinen kömpelys oli kompastunut johonkin ja kaatunut pitkin pituuttaan. Säkki oli pudonnut hänen kädestään. Lorcán kompuroi ylös ja kiirehti piilottamaan säkin selkänsä taakse, mutta hänen rikoksensa oli jo paljastunut. Lohikäärme avasi kitansa ammолleen ja päästi ilmoille jylysevän karjaisun. Luolan sisällä se kaikui kumeana ja pauhaavana kuin ukkosmyrskyn ääni, niin että heidän oli peitettävä korvansa.

– Laske se alas! huusi Isibéal.

Lorcán ei kuullut, sillä hän oli kauhun vallassa. Äkkiä hän kääntyi ja otti jalat alleen. Säkki kainalossaan hän lähti epätoivoiseen ryntäykseen kohti luolan suuaukkoa, ja Shane pinkoi hänen kannoillaan. Erland, joka seiso i yhä lohikäärmeen edessä, perääntyi hitaasti ja kohotti kätensä jonkinlaisena rauhan eleenä, mutta se oli liian myöhäistä. Lohikäärme oli jo liikkeellä, eikä se ollut kiinnostunut Erlandista, hän oli yksinkertaisesti sen tiellä. Siivekäs eturaaja kohosi ja heitti hänet sivuun. Erland lensi ilmassa kuin räsynukke, paiskautui nurinniskoin korkealle luolan seinämälle ja putosi elottomana maahan.

– *PAETKAA!* kuului silloin komento, eikä toisia tarvinnut kahdesti kehottaa. Kaikki säntäsivät nyt juoksuun, ja pakeneva ihmisjoukko ärsytti lohikäärmeen raivoon. Juostessaan Isibéal tunsi kuumuuden, joka lohikäärmeestä hohkasi ja tajusi, että he eivät ehtisi ajoissa pois alta. Lohikäärme avasi uudelleen hirveän kitansa ja tällä kertaa sen kurkusta ei purkautunut ääntä vaan tulta. Isibéal heittäytyi suuren kivenlohkareen taakse ja suo jasi käsillä päätään, ja juuri

samalla hetkellä pyyhkäisi hänen ylitseen lohikäärmeen tuli-henkäys.

Isibéal kohotti päätään ja näki veljensä palavan elävänä soihtuna. Rengaspanssari oli sulanut Egilin päälle ja puna-hehkuiset metallinkappaleet putoilivat hänen harteiltaan. Egilin vaalea tukka oli hulmahtanut tuleen ja kauniit kasvat olivat palaneet vääristyneesti irvistäväksi, verenpunaiseksi kalmankalloksi.

Muutama muukin oli jäänyt liekkien tielle ja syttynyt päästä jalkoihin, mutta yhä vielä he yrittivät pakoon. Kädet huitoivat ilmassa ja he huusivat tulen polttaessa heidän vaatteidensa läpi. Isibéal ei olisi voinut tehdä mitään heitä auttaakseen. He ehtivät ottaa muutaman haparoivan askeleen, kunnes lyyhistyivät maahan ja jäivät siihen makaamaan.

Lohikäärme haisteli ilmaa ja katseli ympärilleen nähdäkseen vieläkö jossakin piileskeli tunkeilijoita. Sen kääntäessä päätään Isibéal kompuroi pystyyn ja syöksyi kohti luolan eteiskäytävää. Juostessaan hän tunsu maan keinuvan ja tiesi hirviön olevan kannoillaan. Luolan suuaukolle tullessaan hän yksinkertaisesti pudottautui jalat edellä alas kielekkeeltä toivoen parasta. Hän liukui alas karkeaa seinämää ja repi kämmenensä verille yrittäessään tarttua johonkin. Viimein hänen jalkansa tapasivat jonkinlaisen ulkoneman, ja hän painautui henkensä hädässä koko ruumiillaan kiveä vasten pysäyttääkseen putoamisensa. Ylhäältä putoili pieniä kiviä hänen päälleen, kun lohikäärme syöksyi ulos ja heittäytyi siivilleen. Se ei edes huomannut vuorensinämää vasten painautunutta Isibéalia. Raivoisasti karjuen se lensi etsimään pesällään käyneitä rosvoja. Vain hetkeä myöhemmin kuului alempaa vuorenrinteeltä kauhunhuutoja, jotka kertoivat Isibéalille, että rosvot olivat saaneet maksaa rikoksestaan.

TULTA, RUUDINSAVUA JA
HOVIJUONITTELUJA 1500-LUVUN
IRLANNISSA

LEGENDAN mukaan vuoren uumenissa asuu lohikäärme.
Linnanherra satureineen lähtee etsimään sitä, ja muinainen
peto herää kostamaan pesärauhansa rikkojille.
Hyökkäyksestä jää ainoana eloon linnanherran tytär Isibéal.
Paetessaan halki palavien kylien Isibéal tapaa neljä
kaltaistansa rohkeaa tyttöä. Kun satureista suurin osa on
saanut surmansa, nuoret sankarittaret ottavat ohjat käsiinsä.
He laativat suunnitelman tuhoa kylvävän lohikäärmeen
kukistamiseksi, mutta tulevat samalla sotkeutuneeksi kahden
kilpailevan ylimyssuvun taisteluun. He eivät kuitenkaan
suostu valtaapitävien pelinappuloiksi, vaan päättävät
pelata peliä omilla säännöillään.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49936-8